

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Kap. 5, 10—14. Men al Naades Gud, som kaldte eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en kort Tids Videlse, han vil selv fuldbringende eder, styrke, befæste grundfæste eder! Han tilhører Magten i Evighedernes Evigheder! Amen. Med Silvanus, den trofaste Broder (thi det holder jeg ham for) har jeg i Skorthed skrevet eder til for at formane og bevidne, at dette er Guds sande Naade, hvori I staa.

Den Silvanus, her nævnes, er sikkert den samme, som vi første Gang møder under Apostelhed i Jerusalem (Ap. G. 15, 32), hvorfra Apostelen Peter jo maa have kendt ham, og hvorfra han og Judas blev sendt med Paulus og Barnabas til Antiochia. Siden synes han ellers at have været Paulus's ständige Ledfager og Medarbejder.

Der maa han saa alligevel have været sammen med Apostelen Peter, og med ham har Peter sendt sit Brev til Læserne i Adypredelsen i Villesien. Den Gang kunde man jo ikke, som nu, sende et Brev gennem regeringsordnet Postvæsen.

Apostelens Ovedhedsnigt med at skrive var, efter hvad han her til Slutning siger, at formane og bevidne for Læserne, at det var den sande Guds Naade, hvori de stod.

Hvilken Betydning, det dog har for ethvert Guds Barn at komme til at hvile i Forsikringen om, at han staa i Guds sande Naade. Det giver Kraft til at staa imod paa den onde Dag.

Denne Forvisning kan vel gives paa den Naade, som Paulus peger paa, idet han siger: „Manden selv vidner med vor Mand, at vi ere Guds Børn“ (Rom. 8, 16). Men den almindelige Naade at komme til denne Vished paa synes ifølge Peter at være at tro Evangeliet, der forkyndes om Frelsen i Kristus. Det første og bedste, vi kan gøre, er at tro Gud paa Ordet.

„Den medudvalgte i Babylon og min Søn, Markus, hilser eder.“ Fortøllerne er enige om, at der er underforstået Menighed efter „medudvalgte“. For øvrigt leder dette Ord Tanken hen paa, at Apostelen i Begyndelsen kalder dem, han skriver til, „udvalgte“; den Menighed, hvor han opholder sig, og hvorfra han skriver, kalder han saa medudvalgt.

Men Stedbestemmelsen „i Babylon“ er fortøllerne langt fra enige om. Mange tager Udtrykket som en billedlig Betegnelse for Rom. Rordam helder til den Anskuelse, men siger dog udtrykkelig: „Men det er ikke os muligt sikkert at afgøre det Spørgsmaal.“

„The Lutheran Commentar“ siger derimod: „Med Babylon menes Vben paa Eufrat. Peters Rejdede i Babylon var meget sandsynlig og rimelig. Mesopotamien var Centret for en stor jødisk Befolkning. Ingen Mark kunde være mere indbyggende for Omkærelsens Apostel.“

Vi maa ikke afvige fra Ordets ligefremme Betydning, naar der ikke foreligger stærke Grunde for at opfatte det billedligt.

Markus, som Peter kalder sin Søn, er sikkert Evangelisten Markus. Han var Peters aandelige Søn. Man regner ogsaa for, at det Evangelium, der bærer hans Navn, er Evangeliet, som han særlig havde det fra Peter.

Peter sender ikke blot sine Læsere Hilsen, men han slutter med at henvende sig til dem at hils hverandre med Skerlighedskysset. Det er værdt særlig Opmærksomhed, at han ønsker alle dem Fred, som er i Kristus — ingen flere.

I Vakantsetje, etc.

Paa Grund af vor kredsfæstetærs Sygdom blev jeg telegrafisk kaldt ud i Vakantsetje til St. George County, N. Y., hvor vor kredsfæstetærs Thomas A. Sweet arbejder et Aarstid og organiserer en dansk luth. Menighed, der holder sine Møder i en lejet Kilde i den N. Bifion.

Sagen kom mig noget paa tværs, da jeg lige i de Dage udtalte Stilet „Sells Dafs“ Ankomst fra Danmark. Dog, jeg fik det i en fast ordnet saaledes, at „Travelers Aid“, der fik fuld Bemyndelse paa sig at møde mine Immigranter og sørge for dem, særlig to Bøger, hvoraf den ene skulde til Baltimore den anden til Boston. Jeg gav saa to Breve — et til hver af Bøgerne — til Scandinavian American Linies Landingsagent, Dr. Jøer Kirkegaard, som han saa afleverer til Immigranterne ved

Indsejlingen i Savnen. Brevene indeholdt fuld Væst om Ordningen, og hvorfor jeg ikke var der samt hvem de skulde henholde sig til.

Jeg forlod New York den 25. Maj og rejste med Toget over Kingston ind igennem Catskill Bjergene. Rejsen var overmaade søj i denne smukke Bjergegn. Bladen, jeg besøgte, ligger mellem Bjergene Albany og Oneonta som er en Fortættelse og Afslutning af de to Bjergkæder Catskill i Sydøst og Adirondack i Nordøst. Beskæft med en god Del Skov ind mellem de opdyrkede Agertrækninger fremtræder Landskabet for den besøgendes Øje i en beværende Skønhed især paa denne Aarstid.

Søndagen den 26. Maj holdt jeg Gudstjeneste i Kirken i Mt. Vision, hvor jeg prædicatede, foretædede Barnebaad, holdt Altergang og konfirmerede 5 unge Mennesker i Alderen fra 14—17 Aar, hvoriblandt Missionærens ældste Datter. Konfirmanderne, der i Aarets Løb var bleven undervist af Missionæren, gav Bidsesbyrd om en grundig Undervisning og en ikke helt umoden Landsudvikling.

I Aften maa jeg igen holde Møde her i Kolonien. I Morgen maa jeg saa rejse tilbage til Travlheden i Verdens største By.

Dog, inden jeg slutter, lad mig sige dette i Forbindelse med

Immigrantmission:

Naar nogen kommer fra Vesten, som ønsker at blive modtaget paa Stationen, saa er her en ny Naade, hvorpaa man kan gaa frem. Skriv i Forvejen, og saa, naar De kommer til Endestationen, telefoner til mig og bliv paa Stationen, til jeg kommer. Dette opdagede jeg at være en fortrinlig Fremgangs Maade, da det sidste norste Skib sejlede herfra. En Bøge fra Detroit skrev, at hun kom, men opgav ikke Stationen. Da hun saa kom til New York telefonerede hun til mig, og jeg gav hende Væst om at blive paa Stationen, til jeg kom. Hun skulde have et højt Kommetorlaade i højre Haand. Jeg gif lige ind paa Stationen og fandt hende straks. Dette er en ubemærket Naade at gaa frem paa, thi saa gaar man ikke fejl af hinanden.

Min Telephone er: South 486. Det koster kun 5 Cents at falde mig af fra Stationerne i New York City indbefattende Brooklyn, men fra Jersey City, Hoboken og Weehamfen koster det 10 Cents.

p. t. Hartwiel, N. Y., den 27. Maj, 1918. J. J. Kildsig.

Rig.

Med al Krigselendigheden har Rigdomsbegæret faaet Overhaand over mange Mennesker. Der er et Rengejag som sjælden før. Og de er ikke saa, der regnede rigtigt, saa Guldet strømmede ind i deres Hjem, selv om det ogsaa undertiden fete paa den gode Samvittigheds Besøftning.

Men regnede de nu alligevel rigtigt? Regnevisket gif dog vel ud paa, at med Pengene kom Lyften til Ende. Saaledes regnede for Narvinger tilbage en Mand, og den timelige Rigdom fyldte ogsaa hans Hjem, men da han i sit Livs Aften skulde gøre Regnskabet op for sit Liv, maa der alligevel være kommet en Fejl ind i hans Lykkes Regnevisket; thi han sluttede sit Liv med den ulovkelige Befæstelse: jeg har ikke levet een lykkelig Dag i mit Liv.

Men hvad var Regnevisket? Han havde glemt Sjælens Frelse. Det er nu ikke blot blandt de rige, denne Regnevisket kan indløbe, men lige saa fuldt blandt de fattige, hvor Spørgsmaalet om Sjælens Frelse driftnet i Behyringerne for timelig Røring. Og denne Regnevisket er sikkert overgaaet mange Smaaafarsfolk netop under den nærværende Tids-Banseligheder. Men hvad enten Menneskene nu opnaar jorffik Rigdom eller forbliver fattige: glemmer de Sjælens Frelse, ender det dog altsammen i den frygtelige Fattigdom.

Apostelen Paulus kaldte dem rige, der har fundet Frelsen i Kristus, naar han skriver til de frelske i Korinth: „I er blevet rige i alt“ (1. Kor. 1, 5). Det er ikke timelig Rigdom, Apostelen tænker paa; thi der var „ikke mange ansete og rige“ i den Menighed, men det var Rig-

dommen i Kristus, han mindede dem om. Og i ham, i Kristus, er ogsaa den Rigdom, der kan gøre lykkelig for Tid og Evighed; thi i ham er der en Rigdom paa Tilgivelse af alt, hvad vi forbrød, en Naade, som gør os rige paa Fred med Gud og Fred i alle vort Livs Omstændigheder. Og med hans rige Opvejning af vor Synd følger en Rigdom af Hjælp og Bistand mod alle vore Fristelser, Kamp og Trængsler. Der er ikke den Kamp og Strid, Lyde eller Trængsel, hvor Jesus ikke løber med dig Frelse, og han er rede til at opfylde dig alle sine Løfter. Og selv det daglige Væst, om det maa sels fun bliver fra Saanden til Munden, saa vil han give dig daglig, hvad du behøver. Og er det ikke at være rig, hver Dag at have nok?

Men denne Rigdom til Sjæl og Regeme faar du kun i Gje, naar du vælger Jesus til din Frelser; men saa faar du den ogsaa. Var det ikke Imaagen værd at lade Jesus klare dig det store Rigdomsspørgsmaal, saa han fik Lov at berige din Sjæl med hans dyrebare Naade fra Gulgata?

Axel Veck,
Præst ved Hellig Kors Kirke,
København.

Heinrich Heines Død.

Kort før sin Død til den berømte tyske Digter, H. Heine, der i sine unge Aar var en stor Spotter, i sin Polig i Paris Besøg af en Ven, som herom fortæller saaledes: „Jeg fandt Heine liggende paa nogle Madraser paa Gulvet. Skønt han var næsten blind og stærkt afmagret ved de pinfulde Videlser, var hans Ansigt dog præget af den overlegne Intelligens, der var ham egen.“

Han var lam i begge Ben og kunde kun med stort Væst bevæge sig. Intet kunde han foretage sig nu, da Synskraften spandt. Hans Ang var et eneste stort Saar, og selv det at tale voldte ham Smerter. Dog var der en forunderlig Ro og Stillehed over hans Ansigt. Denne Kraft hentede han fra en Kilde, som jeg ikke havde ventet at finde hos Tritanteren Heine, der tidligere havde sat en Væ i at være Gudsforuægter. Nu talte han ud af en fast Tro paa Syndernes Forladelse, og denne Vished havde han faaet af Gud.

Skønt han var en Mand i sin bedste Alder, var han dog klar over, at han skulde dø, og han talte roligt derom: „Tro mig, min Ven“, sagde han, „jeg, Heinrich Heine siger dig det paa mit Dødsleje, efter at jeg har overbejst det gennem mange Aar og nøje betænkt, hvad der blandt Nationerne er sagt og skrevet om den Sag, jeg er kommen til den Overbevisning, at der er en Gud til, som skal dømme os og vore Gerninger, at vor Sjæl er udsædelig, og at der er et Liv efter dette, i hvilket det gode frelses og det onde straffes. Og jeg siger dig, at har du nogen Tid været i Tvivl om disse Ting, saa lad den fare og le paa mig, hvorledes Troen formaar at bære oppe selv i de strengeste Tider uden Amurren.“

Dyb bevæget greb jeg hans lamme Haand for at bevidne min Glæde over hans Omvendelse. „Der findes Daarer“, fortalte Heine, „som efter at have levet hele deres Liv i Bidsfærelser ikke mere har Mod til at indrømme, at de har taget fejl. Men jeg befender, at det var en sørgelig Bidsfærelse, der holdt mig længe, og som jeg nu ser jeg klart. Og enhver, der sender mig, maa bevidne, at min Sjæl ingenlunde er nedbrøst eller omtaaget; men jeg siger det, medens min Kants Kraft er saa usvækket og klar som nogen Sinds.“

Dette var den forhenværende Tritanters Bidsesbyrd paa Dødslejet; men tænk, det tier Litteraturhistorien om!!
A. Fibiger.

Digtere og Kvinder.

Carlisle.

Man kan ikke sige andet, end at Thomas Carlisle og hans Kvind opfattede Hæstetab som et meget alvorligt Angiagende. Paa Aar før den engelske Skribent gittede sig, skrev han til en af sine Bekendte: „Jeg siger Dem, min Herre, disse geniale Kvinder er noget Djevleflab, hvis man ikke fortaar at tage dem rigtigt! Jeg er overbeviset om,

at hvis jeg nogen Sinds skulde gifte mig, hvad der jo altid er muligt, vilde jeg saa faa den til Kvind, og jeg betragter det som en given Ting, at vort Liv bliver det uroligste og ubehageligste af Vorden — en Blanding af Jonning og Malurt, det bedste og bedste, ganske efter Naturens Menster, først herligt Solstun og straks efter Svirelvind, Hagl og Frost, Lyn og Torden, kort sagt: frygtelige Storme. Jeg er endog saa bange for, at der kommer mere Uvej end Solstun.“

Carlisle saa med profetisk Blik sit Hæstetab for sig!

Det er isovrigt til en Begyndelse værd at sammenligne hans Brev med et andet, som hans Kvind, da hun var purung Bøge, sendte en Veninde, der havde meddelt hende om sit forestaaende Bryllup. Det hedder deri: „Du vil maaste antage mig for forrykt, naar jeg tiltaar, at jeg ved at læse Ordene: „Jeg skal snart gifte mig“ var ved at give et Skrig fra mig. Mit Hæstetab standfede; thi jeg saa dig i Munden gøre et Spring ind i det uviste. At gratulere dig Jones mig at være det samme som at friste Fortjnet. Vore Bryllups-ceremonier har, siden jeg har lært at tænke, forekommet mig yderst meningsløse og ugudelige. Jindes det noget Tidspunkt, hvor et Menneske skulde bede og med Alvor gaa i sig selv, og hvor man burde gøse tilbage for forfølgelig Tænk og Tale, er det forvist den Dag, hvor to Mennesker lover hinanden Trofast, i gode og onde Dage, til Døden skiller dem.“ Og netop dette alvorlige, vanfærlige Skridt fejres hos os med fejllige Gæstebud, Lykønskninger og Gaver.“

Jane Welsh var en Discipel af Præsten Edward Irving. Som det ofte sker, forefæstede Læser og Elev sig i hinanden, skønt den første allerede var forlovet med en Præstedatter, som han til sidst ogsaa ægtede. Carlisle blev Irvings Efterfølger og opmuntrede Præsten Welsh til at give sig ivrigt i Lag med tysk Litteratur. 1823 skrev hun til sin nye Læser: „Jeg elsker Dem ... mine ædelste og bedste Gælfelser samler sig i denne rene Skerlighed til Dem. Jeg vilde ogsaa effe Dem, selv om De havde været min Broder; men blive Deres Kvind kunde jeg aldrig, aldrig!“

Carlisle svarede hende: „De elsker mig som en Søster, og jeg elsker Dem i alle optænkelige Betydninger af Ordet! De vil ikke gifte Dem, jeg lige saa lidt!“

Og dog førte Thomas Carlisle en Oktoberdag tre Aar efter Jane Welsh til Alteret. Han var da 32 Aar, hun 25.

Der er skrevet meget om dette Hæstetab. En Forfatter, John Edward Hardn, der deler Sol og Bind nogenlunde lige mellem de to Hæstetab, fortæller, hvordan de, jo nærmere Bryllupsdagen kom, fik flere og flere „stræffelige Forudanselser“. De søgte at indgyde hinanden Mod, som om det var et Skafat, de skulde bejste. Præsten Welsh talte om Bryllupsforberedelserne som om „frygtelige Umstændigheder“. Carlisle bad endog saa sin Broder John om paa Bryllupsdagen at ledage ham et Stkke af Vejen, hvad Broderen dog frabad sig paa det mest energiske ... For at hente Styrke til Vieselsatten læste han Kants „Kritik der reinen Vernunft“; da han dog ikke formaade at holde Tankerne samlede, greb han i sin Fortvivlelse til en Walter Scotts Roman, der ogsaa virkede beroligende paa hans Nerver.

„Jeg tror, vi tager os Sagen alt for nær. For da ikke før os utallige Mennesker indladt sig paa det samme Boveskifte? Og dog kommer jeg uden Tobakkens Hjælp aldrig over det; jeg heber dig derfor ikke gøre nogen Indvendinger, derom jeg, hvis Vejledigheden medfører det, ryger indtil tre Cigarer paa Vejen; det hører med, for at jeg kan være fuldkommen tilfreds.“ Saaledes skrev han til hende kort før Brylluppet. Og lige saa karakteristisk er den Over-skrift, hun gav sit sidste Skerfestebrev til ham: „Den ulovkelige Jomfru Jane Baisie Welshs Svanesang.“

Paa en vis Naade var de onde Anelser berettigede; Hæstetab blev intet Mønsterhæstetab, og begge Parter havde deres Skuld i det. I de tretten Aar, da Carlisle arbejdede

KUN \$4500. 40 Acres Farm ca. en halv Mil til den fremskridende By Luck, Wis., som er beliggende i Centrum af et stort skandinavis Settlement, med talrige Kirker, Skoler og Mejerier; gode Veje. Den bestaar af et godt 5 Værelsers Farm - Dwelling Hus; god Frame-Stald med Silo, Bygningerne godt malede, nydejlige Have med Frugttræer, bedste Vaad; 25 Acres er ryddet deraf er 15 pløjet, og Resten er let at dyrke, Jordbunden er af bedste Kvalitet. Vilkaar efter Overenskomst. — Vi har andre Farme paa vor Liste, hvis interesseret skriv til Jens S. Pedersen, Pres. State Bank of Luck, Luck, Polk Co., Wis.

Den danske Koloni paa Costella State, Syd Colorado.

Vi ere nu over de første Aar, da Folk staa tvivlsomme overfor noget nyt. Staten er nu ganske talt bebygget, og der er mange Danske derude nu. Der er da ogsaa dannet Menighed, og Past. Venten er som bekendt Præst derude. Der er tilflyttet mange nye Settler i Høraaret og „Prospects“ har aldrig været lysere end de er i Dag.

At der er tjent store Penge paa Fodring af Svin og Faar er et absolut Faktum. Endvidere har Kartofler, Alfalfa, Svede o. s. v. betalt sig storartet. Kompagniet har gjort store Beføftninger, saa Irrigation water er let tilgængeligt for Farmerne. En ny Strækning er nu aabnet op lidt længere Syd og sælges for 75 Doll. pr. Acre. Jeg kan endnu sælge Land rundt Mesita og San Meacio for 70 Doll. pr. Acre, men Priserne vil gaa højere. Saa kom og køb i Sommer. Jeg planer selv at lede en større Ekspedition i Juli og August af virkelig interesserede Landsfægere. Venter saa at høre fra ret mange og skal være glad ved at give alle mulige Oplysninger.

Shedd Investment Co.,
Omaha, Nebraska.
D. I. J. Bondo,
Co. Bluffs, Ia.

Ant.

N. P. Madsen: Fortællinger og Skitser. Pris indb. \$2.

Hjemmenes Bogsamling III — indeholdende N. P. Madsen's Strandfogdens Datter, Lauritz Peterfen: Sigrid og Olfert Ricard: Kristus og hans Mænd. 3 smukt indbundne Bøger \$2.00.

H. Wellejus: Luthers Kristusopfattelse. 26 Sider i Omflag 15c.

L. Lauritzen: Danske Mænd — Skrifter for Ungdommen XIII. 60 Sider i Omflag 30c.

E. G. Holm: Naar Dagen hælder. Andagtsbog for Gamle. 31 Dage. 32 Sider i Omflag 15c.

L. Voftrup: Johannes Abenbaring. Et Bibelfundium for Menigheden. 52 Sider i Omflag 25c.

Den gaadefulde Raat. En ny Fortælling af Lauritz Peterfen. Smukt indb. \$1.80.

Glas. En bibelsk Novelle af Holger Rafn. Smukt indb. \$1.60.

Denne er Dagen. En Samling Festsprøftener af Olfert Ricard. Smukt indb. \$1.40

Af Dufens Nød. Kong Davids syv Penitens-Salmer. Af A. Fibiger. Smukt indb. \$1.30

Paa Rager habes atter følgende Bøger:

Stillehed og Styrke. En Andagtsbog over Psalmerne af S. J. F. C. Matthiesen. Pris \$3.40, godt indbundet.

Ungdomsliv. Af Olfert Ricard. Smukt indb. Pris \$1.30.

Hjemmenes Bogsamling I — indeholdende A. Fibiger: Guds Lam, Mads Jepsen: Jeanne d'Arch, Olfert Ricard: Ungdomsliv, Lauritz Peterfen: William Brandt. 4 godt indbundne Bøger \$2.00.

Hjemmenes Bogsamling II — indeholdende A. Fibiger: Kongepjelet: Bisk. Veck: Grindringer af mit Liv, Stovgaard Peterfen: Vil du frem? Edd. Egeberg: Af et Ungdomsliv. 4 godt indbundne Bøger for \$2.00.

Jens og Kirstine. En Fortælling af Missionær Sørensen, Aft. 96 Sider. Pris 25c.

Dansk Lutheran Publishing House Blair, Neb.